

Ο θεσμός του Χωρεπισκόπου (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Οι Χωρεπίσκοποι ήταν Επίσκοποι μικρών πόλεων και χωριών, δηλαδή στην ύπαιθρο, για κάλυψη των λειτουργικών αναγκών των Χριστιανών, όταν ο Χριστιανισμός διαδιδόταν στην ύπαιθρο. Στην αρχή οι Χριστιανοί της υπαίθρου συμμετείχαν στις λατρευτικές συνάξεις της πόλης, αλλά όταν γίνονταν αρκετοί σε μια περιοχή της υπαίθρου, φαινόταν η ανάγκη για ύπαρξη Επισκόπου στην περιοχή αυτή. Την περίοδο εκείνη η διακίνηση στην ξηρά ήταν δύσκολη και γινόταν με τα πόδια ή τη χρήση ζώων. Επιπλέον, δεν υπήρχε κατάλληλο οδικό δίκτυο, ικανοποιητικός αριθμός γεφυριών και οι συνθήκες ασφάλειας συχνά δεν ήταν ικανοποιητικές. Το πώς και πότε εισήχθη ο θεσμός του Χωρεπισκόπου, πώς εξελίχθηκε και πώς εμφανίζεται σήμερα για κάλυψη των αναγκών της Εκκλησίας θα δούμε στη συνέχεια.

Μετά την Πεντηκοστή οι Απόστολοι απευθύνονταν κατ' αρχάς στους Ιουδαίους και έπειτα στους εθνικούς. Όπως φαίνεται από τις Πράξεις των Αποστόλων, ο Απόστολος Παύλος κατά τις περιοδείες του απευθύνετο στις συγκεντρώσεις των Ιουδαίων στις συναγωγές [2], οι οποίες ήταν σε πόλεις. Έτσι, ο Χριστιανισμός άρχισε να διαδίδεται κυρίως στις πόλεις.

Στις περιοδείες τους οι Απόστολοι χειροτονούσαν Πρεσβυτέρους και Επίσκοπο σε κάθε πόλη, ιδρύοντας έτσι εκκλησία στην πόλη. Ο Επίσκοπος θα συνέχιζε το ιεραποστολικό έργο των Αποστόλων και των συνεργατών τους και θα επέβλεπε την πιστή εφαρμογή της διδασκαλίας του Ευαγγελίου. Κάποιοι από τους Επισκόπους αυτούς ήταν συνεργάτες των Αποστόλων στο ιεραποστολικό τους έργο, όπως οι Απόστολοι Τιμόθεος, Τίτος, Φιλήμων κ.ά. Εκτός από την εξυπηρέτηση των πιο πάνω αναγκών, η εγκαθίδρυση Επισκόπου είχε και μια ιδιαίτερη σημασία, δηλαδή υπήρχε Εκκλησία στην οποία γίνονταν συγκεντρώσεις των πιστών για την τέλεση του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας.

Με την πάροδο του χρόνου, ο Χριστιανισμός από τις πόλεις άρχισε να διαδίδεται και στα γειτονικά χωριά και γενικά στην ύπαιθρο. Ένδειξη για διάδοση του Χριστιανισμού στην ύπαιθρο παρατηρούμε στη Β΄ προς Κορινθίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου, η οποία απευθύνεται στους χριστιανούς της Κορίνθου «συν τοις αγίοις πάσι τοις ούσιν εν όλη τη Αχαΐα» [2].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

1. Πράξεων 17,2 (Θεσσαλονίκη), 17,10 (Βέροια), 17,17 (Αθήνα).

2. Β΄ Κορινθίους 1,1. Κατά την εποχή που ο Απόστολος Παύλος γράφει την επιστολή του, η Αχαΐα περιλάμβανε όλη την Πελοπόννησο και μεγάλο μέρος της ηπειρωτικής Ελλάδας. Η διάδοση του Χριστιανισμού στην Αχαΐα δεν είναι άσχετη με τη μακρά παραμονή του Αποστόλου Παύλου στην Κόρινθο: «εκάθισέ τε ενιαυτόν και μήνας εξ διδάσκων εν αυτοίς τον λόγον του Θεού» (Πράξεων 18,11), καθώς και το γεγονός ότι η Κόρινθος (μετά την επανίδρυσή της το 44 π.Χ.) είχε γίνει σημαντικό εμπορικό κέντρο με κυκλοφορία ανθρώπων όχι μόνο από τις γειτονικές περιοχές της αλλά και άλλες.